

ინვესტიციური პოლიტიკის განხორციელების შედეგები ეკონომიკის განვითარებაში

გიორგი ღაბთაძე

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სრული პროფესორი, ქუთაისის სამართლისა და ეკონომიკის უნივერსიტეტის სამეცნიერო-ანალიტიკური ცენტრის ხელმძღვანელი

აზა იფშირაძე

აწსუ ეკონომიკის დეპარტამენტის მასწავლებელი

ინვესტიციური პოლიტიკა, მისი როლი და უმუშაოების პრინციპები თანამედროვე პირობებში

ინვესტიციური პოლიტიკა, ისევე როგორც ფინანსური პოლიტიკა, სახელმწიფოს ეკონომიკური პოლიტიკის შემადგენელი ნაწილია. იგი არის, როგორც ქვეყნის ეკონომიკაზე, ისე მეურნე სუბიექტების სამეწარმეო საქმიანობაზე ზემოქმედების მძლავრი ბერკეტი. სახელმწიფოს ინვესტიციური პოლიტიკის ქვეშ იგულისხმება მიზანმიმართულ ღონისძიებათა ერთობლიობა ყველა მეურნე სუბიექტისათვის ხელსაყრელი პირობების შექმნისათვის, ინვესტიციური საქმიანობის გამოცოცხლების, ეკონომიკური აღმაშენების, წარმოების ეფექტიანობის ამაღლების და სოციალური პრობლემების გადაჭრისათვის.

ინვესტიციური პოლიტიკის მთავარ მიზანს ინვესტიციური პოტენციალის გააქტიურებისათვის ოპტიმალური პირობების შექმნა წარმოადგენს, რომლის ძირითად მიმართულებებად გამოდის ღონისძიებები, რომლებიც დაკავშირებულია სამამულო თუ უცხოური ინვესტიციების საქმიანობისათვის ხელსაყრელი პირობებისა და რეჟიმის შექმნასთან. აღნიშნული, თავის მხრივ, შემოსავლიანობის გადიდებისა და რისკების მინიმიზაციისათვის სტაბილური ეკონომიკური და სოციალური განვითარების და მოსახლეობის ცხოვრების დონის ამაღლების მიზნებიდან გამომდინარეობს.

ინვესტიციური პოლიტიკის განხორციელების შედეგები ეკონომიკის განვითარებაში ჩართული ინვესტიციური რესურსების მოცულობების მიხედვით ფასდება. სახელმწიფოს შეუძლია იმოქმედოს ინვესტიციურ აქტივობაზე საამორტიზაციო პოლიტიკის, სამეცნიერო-ტექნიკური პოლიტიკის დახმარებით, უცხოური ინვესტიციების მიმართ დამოკიდებულებით და ა. შ.

სახელმწიფოს საამორტიზაციო პოლიტიკა აწესებს საამორტიზაციო ანარიცხების დარიცხვისა და გამოყენების წესს. საამორტიზაციო პოლიტიკის გატარებით სახელმწიფო არეგულირებს აღწარმოების ტემპებ-

სა და ხასიათს და უპირველეს ყოვლისა, ძირითადი ფონდების განახლების სისწრაფეს. სახელმწიფოს მიერ სწორი სსაამორტიზაციო პოლიტიკის გატარება კორპორაციებს საშუალებას აძლევს იქონიონ საკმარისი საინვესტიციო სახსრები ძირითადი ფონდების მარტივი და გარკვეულწილად გაფართოებული კვლავწარმოებისათვის.

სახელმწიფოს მეცნიერულ-ტექნიკური პოლიტიკა გულისხმობს მიზანმიმართულ ღონისძიებათა სისტემას, რომლებიც უზრუნველყოფენ მეცნიერებისა და ტექნიკის კომპლექსურ განვითარებას, მათი შედეგების ქვეყნის ეკონომიკაში გამოყენებას. იგი წარმოადგენს ინოვაციური პოლიტიკის შემადგენელ ნაწილს და ითვალისწინებს მეცნიერებისა და ტექნიკის განვითარების პრიორიტეტული მიმართულებების შერჩევას და სახელმწიფოს მიერ მათი პროგრესირების ყოველმხრივ ხელშეწყობას.

განვითარების თანამედროვე ეტაპზე, საქართველოს ეკონომიკას უცხოურ ინვესტიციების შემოდინების გარეშე წარმატებას ვერ მიაღწევს. აღნიშნული გამოწვეულია სახელმწიფოს მხრიდან დახმარების ნაკლები შესაძლებლობით, სამამულო კორპორაციების უმრავლესობაში საკმარისი სახსრების უქონლობით, არც თუ დიდი ხნის წინ გადატანილი ეკონომიკური კრიზისითა და წარმოების დაცემით, წარმოების ძირითადად მოძველებული და ისიც ამორტიზებული მოწყობილობით აღჭურვილ, კაპიტალის, როგორც წარმოების ფაქტორის სიძვირითა და ა. შ.

ეროვნულ ეკონომიკაში ჩართული და ეფექტიანად გამოყენებული უცხოური კაპიტალი, ერთის მხრივ, დადებითად იმოქმედებს ეკონომიკურ ზრდაზე და მსოფლიო ეკონომიკაში ინტეგრირებაში დაგვეხმარება. მაგრამ, მეორეს მხრივ, საქართველოსთვის, როგორც მცირე, განვითარებადი ქვეყნისათვის, მან გარკვეული წინააღმდეგობები შეიძლება შექმნას. მაგალითად: მთელი რიგი არასასურველი ვალდებულებების დაკისრება; ქვეყნის დამოკიდებულების მრავალგვარი ფორმების შექმნა; ხელის შეწყობა საგარეო დავალიანების ზრდისათვის და ა. შ. ანუ

უცხოურ ინვესტიციებს შეიძლება არაერთგვაროვანი შედეგები მოჰყვეს ეროვნული ეკონომიკისათვის.

ხემოთქმულიდან გამომდინარე, აქტუალური ხდება საკითხი ტექნიკური დახმარების გაფართოებისა, რომელიც მიმართული იქნება საკუთარი რესურსების გამოყენებაზე, საკუთარი კადრების კვალიფიკაციის ამაღლებაზე, ადგილობრივი ინვესტიციური კაპიტალის ფორმირება-გააქტიურებაზე და შემდეგ უცხოური ინვესტიციების მოზიდვაზე. ამასთან, წარსულის გამოცდილების გათვალისწინებით, აუცილებელია სახსრების მოზიდვა არა სესხების, არამედ ინვესტიციური კაპიტალის, ერთობლივი გრძელვადიანი პროექტების, დასაქმების ქვოტების და სხვა სახით.

აღსანიშნავია, რომ პერსპექტივები უცხოური ინვესტორებისათვის საქართველოში და სხვა, ეოფილი ე.წ. „სოციალისტური ბანაკის“, ქვეყნებში საკმაოდ მიმზიდველია. აღნიშნულზე მოქმედებს: ეროვნული მეწარმეების მხრიდან არსებითი კონკურენციის არარსებობა; იაფი მუშა ხელი; იაფი ნედლეულის ბაზარი; დიდი სამომხმარებლო ბაზარი; მოგების საკმაოდ მაღალი ნორმა, რომელიც განვითარებული საბაზრო ეკონომიკის ქვეყნებში არსებულ საშუალო მოგების მაჩვენებელს აღემატება; სუსტი ეფექტიანობის ხარისხის მქონე ირაციონალური ბაზრების არსებობა.

თუმცა, უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ უცხოური კაპიტალის დაინტერესება ასეთ ქვეყნებში სახსრების ინვესტირებით, ჯერ კიდევ არც ისე მაღალია. აღნიშნულის გამომწვევ ძირითად მიზეზებად შეიძლება დავასახელოთ შემდეგი: ეკონომიკური და პოლიტიკური სიტუაციის არასტაბილურობა; არასრულყოფილი და ზოგ შემთხვევაში წინააღმდეგობრივი კანონმდებლობა; საკუთრების უფლების განსაზღვრაში გაურკვევლობა; რეალური შედავათებისა და პრივილეგიების არარსებობა უცხოური კაპიტალისათვის; მიმოქცევაში ნაციონალური ვალუტის არასტაბილურობა; საგადასახადო სისტემაში არსებული პრობლემები, რომლებიც საერთოდ დამახასიათებელია ახალგაზრდა, დამოუკიდებელი ქვეყნებისათვის.

აღნიშნული მიზეზების გათვალისწინებით და მათ საკომპენსაციოდ, ცალკეულ სახელმწიფოთა მთავრობები რეგულარულად ატარებენ ფინანსური ბაზრების სხვადასხვა ასპექტების ლიბერალიზაციასა და დერეგულირებაზე მიმართულ ღონისძიებებს. სახელმწიფო ღონისძიებები უცხოური ინვესტიციების მოზიდვის მიმართულებით შეიძლება დავიყვანოთ ორ ჯგუფზე.

პირველს მიეკუთვნება ინფლაციის ტემპების, უცხოური ინვესტორების რისკების შემცირებაზე მიმართული ქმედებები და გარანტირებული გადახდები საგარეო დავალიანების მიხედვით. ეორე, ეს არის ღონისძიებები, რომლებიც ამცირებენ გადასახადებს და ამარტივებენ საბაჟო პირობებს უცხოელი ინვესტორებისათვის.

აგვარად, ერთმანეთთან მჭიდრო კავშირში მყოფი საინვესტიციო პოლიტიკა, საამორტიზაციო პოლიტიკა, მეცნიერულ-ტექნიკური პოლიტიკა და უცხოური ინვესტიციების მიმართ დამოკიდებულებები სახელმწიფოს სოციალურ-ეკონომიკური პოლიტიკის შემადგენელ ნაწილებს წარმოადგენენ. ისინი უნდა გამომდინარეობდნენ ამ პოლიტიკიდან და ხელს უწყობდნენ მის რეალიზაციას.

ინვესტიციური პოლიტიკა შეუძლებელია განხორციელდეს მისი რეალიზაციის მექანიზმის გამართული ფუნქციონირების გარეშე. იგი უნდა მოიცავდეს: ინვესტიციათა დაფინანსების წყაროებისა და მეთოდების შერჩევას; რეალიზაციის ვადების განსაზღვრას; ინვესტიციური პოლიტიკის რეალიზაციაზე პასუხისმგებელი ორგანოების შერჩევას; ინვესტიციური ბაზრის ფუნქციონირებისათვის აუცილებელი ნორმატიულ-სამართლებრივი ბაზის შექმნას; ინვესტიციათა მოზიდვისათვის ხელსაყრელი პირობების შექმნას და ა. შ.

სახელმწიფოს ინვესტიციური პოლიტიკის გარდა არჩევენ დარგობრივ, რეგიონულ და კორპორაციათა ინვესტიციურ პოლიტიკას. ყველა მათგანი მჭიდრო ურთიერთკავშირშია, მაგრამ განმსაზღვრელს მაინც საერთო-სახელმწიფო პოლიტიკა წარმოადგენს, რადგან სწორედ იგი ქმნის პირობებს და უწყობს ხელს საინვესტიციო საქმიანობის გააქტიურებას ყველა დონეზე.

დარგობრივი ინვესტიციური პოლიტიკა გულისხმობს მხარდაჭერას მეურნეობის იმ პრიორიტეტული დარგებისა, რომელთა განვითარება უზრუნველყოფს ქვეყნის ეკონომიკურ და თავდაცვით უსაფრთხოებას, სამრეწველო პროდუქციის ექსპორტს. მეცნიერულ-ტექნიკური პროგრესის დაჩქარებას და ოპტიმალური მეურნეობრივი პროპორციების ჩამოყალიბებას მკლე და გრძელვადიან პერსპექტივაში.

რეგიონული ინვესტიციური პოლიტიკის ქვემოთ უგულისხმება ღონისძიებათა სისტემა, რომლებიც ტარდება რეგიონის ან სხვა ტერიტორიული ერთეულის დონეზე და ხელს უწყობენ ინვესტიციური რესურსების მობილიზაციას, მათი ეფექტური და რაციონალური გამოყენების მიმართულებების დადგენას რე-

გიონის მისახლეობისა და ინვესტიციების ინტერესებიდან გამომდინარე.

ინვესტიციურ პოლიტიკას ყველა რეგიონში გარკვეული თავისებურებები შეიძლება ახასიათებდეს, რაც განპირობებულია შემდეგი ფაქტორებით: რეგიონში გასატარებელი ეკონომიკური და სოციალური პოლიტიკით; არსებული სამრეწველო პოტენციალის სიდიდით; ბუნებრივ-კლიმატური პირობებით; ენერგორესურსებით ადგიურების დონით; გეოგრაფიული ადგილმდებარეობით და გეოპოლიტიკური მდგომარეობით; დემოგრაფიული მდგომარეობით; უცხოური ინვესტიციებისათვის რეგიონის მიმზიდველობით და ა. შ.

ინვესტიციურ საქმიანობაში სულ უფრო მეტად ერთვებიან კერძო სექტორის მეურნე სუბიექტები. აქედან გამომდინარე, კორპორაციათა ინვესტიციური პოლიტიკის მნიშვნელობა და როლი არსებითად იზრდება. აღნიშნულის ქვეშ უნდა ვიგულისხმოდ დონისძიებათა კომპლექსი, რომლებიც უზრუნველყოფენ საკუთარი და მოზიდული სახსრების ეფექტიანად დაბანდებას კორპორაციის ფინანსური სტაბილურობის უზრუნველყოფის მიზნით, მოკლე და გრძელვადიან პერსპექტივაში.

კორპორაციის ინვესტიციური პოლიტიკა მისი ბიზნეს-გეგმის სტრატეგიული მიზნებიდან გამომდინარეობს. თანამედროვე პირობებში ინვესტიციური პროცესის ფორმირების ბევრი პრობლემა ინვესტიციური პოლიტიკის მკვეთრად განსაზღვრული პრინციპების სისტემის არარსებობით არის განპირობებული. აღნიშნული სისტემა წარმოადგენს ეკონომიკის განვითარების დერძს, რომელიც მიკრო და მაკრო დონეების ეფექტიანად ურთიერთქმედებას უზრუნველყოფს.

ინვესტიციათა თეორიის თანახმად, ინვესტიციური პოლიტიკის ძირითად პრინციპებს წარმოადგენს: მიზანმიმართულობა; ეფექტიანობა; მრავალვარიანტულობა; მოქმედებათა რეგულირებადობა; კოვლექსურობა და სისტემურობა; მოქნილობა; რესურსების ათვისებისათვის მზადყოფნა; სოციალური, ეკოლოგიური და ეკონომიკური უსაფრთხოება. ეს პრინციპები უნდა რეალიზდებოდნენ როგორც მეურნე სუბიექტის, ისე მმართველობის სხვადასხვა დონის ორგანოთა დონეზე.

საერთო-სახელმწიფო ინვესტიციური პოლიტიკა ხელს უნდა უწყობდეს ქვეყნის ტერიტორიული ერთეულების დონეზე ინვესტიციური საქმიანობის გააქტიურებას. მათ შორის, იგი ორიენტირებული უნდა იყოს ხელსაყრელი გარემოს შექმნაზე მეურნე სუბიექტებისათვის. ასე მაგა-

ლითად, სახელმწიფოს მიერ გატარებადი რეგიონული ინვესტიციური პოლიტიკის ძირითად პრინციპებად შეიძლება მოგვევლინოს შემდეგი:

1) სახელმწიფო საინვესტიციო პოლიტიკამ უნდა უზრუნველყოს ინვესტიციური სივრცის ერთიანობა მთელი ქვეყნის მასშტაბით, ე. ი. ხელს უნდა უწყობდეს ფინანსური კაპიტალის, ინვესტიციური საქონლისა და მომსახურების თავისუფალ მოძრაობას. იგი უნდა ქმნიდეს ერთიან პირობებს ინვესტიციური საქმიანობის ეკონომიკური და სამართლებრივი რეგულირებისა და მისი ინფორმაციული უზრუნველყოფისათვის;

2) სახელმწიფო დონეზე მიზანშეწონილია შემუშავებულ და რეალიზებულ იქნას შეზღუდული ოდენობის, მაგრამ რეალური საშუალო და გრძელვადიანი სახელმწიფო პროგრამები, რომელთა ორგანული ნაწილი უნდა გახდეს რეგიონული ჭრილი, შეთანხმებული ტერიტორიულ ერთეულებთან;

3) აუცილებელია მსგავსი დანიშნულების სახელმწიფო ფინანსური ნაკადების დუბლირების თავიდან აცილება მათი რეგიონული ურთიერთკავშირის სრულყოფის გზით. ნაკადების მართვაში მნიშვნელოვან როლს თამაშობს პროპორციების სტაბილური და სრული გამიჯვნა, საბიუჯეტო შემოსავლების ყველა საგადასახადო წყაროს, როგორც მათ მიერ გასატარებელი ინვესტიციური პოლიტიკის ეკონომიკური საფუძვლის მიმაგრება სახელმწიფო და ტერიტორიული ერთეულების ბიუჯეტებზე.

4) მმართველობის ადგილობრივი ორგანოების ადგურვა ეკონომიკური, უპირველეს ყოვლისა, საგადასახადო რეგულირების ფართო უფლებამოსილებებით, რაც ინვესტიციური საქმიანობის სტიმულირებაზე იქნება გამიზნული;

5) არ გამოვიციხავთ გირავნობითი სამართლის ისეთი საერთო-სახელმწიფო ნორმატიულ-საკანონმდებლო საფუძვლების შემუშავებასა და გამოყენებას, რომელიც გაითვალისწინებს არაკომერციული რისკებისაგან ინვესტიციების დაზღვევას ტერიტორიული ერთეულების ქონებით (რა თქმა უნდა მათი შეხედულებისამებრ).

ეფექტიანი მუნიციპალური ინვესტიციური პოლიტიკის გატარებისათვის (მუნიციპალური წარმონაქმნების დონეზე) აუცილებელია რეგიონების დონეზე ერთიანი ინვესტიციური სტრატეგიის შემუშავება, სადაც ინვესტიციების მოზიდვა მიზანშეწონილია განხორციელდეს შემდეგ დონისძიებათა გათვალისწინებით:

- საკუთარი ინვესტიციური პოტენციალის შეფასება, რეგიონის SWOT¹ ანალიზის განხორციელება;

¹ ძლიერი და სუსტი მხარეების, შესაძლებლობებისა და საფრთხის (რისკების) ანალიზი

- რეგიონული განვითარების სტრატეგიის ფორმირება და რეალიზაცია;

- მიზნობრივი კომპლექსური პროგრამების შემუშავება, რომლებიც უზრუნველყოფენ მარკეტინგული, ორგანიზაციულ-ტექნიკური და სხვა ღონისძიებების რეალიზაციას რეგიონში ინვესტიციების მოზიდვის ინტერესიდან გამომდინარე. აღნიშნულ პროგრამებში შეიძლება ასახულ იქნას პროგრამულ ღონისძიებათა (მაგალითად, მოლიანად რეგიონისა და მისი ცალკეული ტერიტორიული ერთეულის ბიზნეს პოტენციალის შესახებ ინფორმაციის შემცველი ბიზნეს-რუქის შექმნა) სისტემა;

- თავისუფალი და ინვესტიციურ პროცესში ჩართვისათვის მზადყოფი არაეფექტურად გამოყენებადი საწარმოო სიმძლავრეების და ლიზინგით გასაცემი ქონების (თუ არსებობს) შესახებ მონაცემთა ბანკის ფორმირება;

- ცალკეული ტერიტორიების სტიმულირების პროგრამების შემუშავება თავისუფალი მფარველობის ზონების გახსნითა და დაუმთავრებელი მშენებლობების შემცირების ღონისძიებათა ხელშეწყობით;

- ცალკეული დარგების, კომპანიების მიხედვით ბიზნეს-პორტფელის ფორმირება.

კორპორაციის ინვესტიციური პოლიტიკის შემუშავების დროს უნდა დავიცვათ შემდეგი პრინციპები: ინვესტიციური პოლიტიკის მიმართვა კორპორაციის სტრატეგიული გეგმებისა და მისი ფინანსური მდგრადობის მიღწევაზე; ინფლაციისა და რისკის ფაქტორის გათვალისწინება; ინვესტიციათა ეკონომიკური დასაბუთება; პორტფელური და რეალური ინვესტიციების ოპტიმალური სტრუქტურის ფორმირება (თუ ამის შესაძლებლობას იძლევა ქვეყანაში და რეგიონში არსებული ეკონომიკური ვითარება, საგარეო ეკონომიკური კავშირების ხასიათი, ფინანსური ბაზრების განვითარებულობა და ა.შ.); ინვესტიციური პროექტების რანჟირება მნიშვნელოვნებისა და თანმიმდევრულობის მიხედვით, არსებული რესურსებიდან გამომდინარე და საგარეო წყაროების მოზიდვის შესაძლებლობების გათვალისწინებით; ინვესტიციათა დაფინანსების შედარებით იაფი და საიმედო წყაროებისა და მეთოდების შერჩევა.

აღნიშნული და სხვა პრინციპების გათვალისწინება საშუალებას იძლევა თავიდან ავიცილოთ შეცდომები და უზუსტობები კორპორაციის ინვესტიციური პოლიტიკის შემუშავების რთული და შრომატევადი პროცესის დროს.

თანამედროვე პირობებში ეფექტიანი ინვესტიციური პოლიტიკა უნდა ეფუძნებოდეს ხუთი ძირითადი პრინციპის განვითარებას:

1. ინვესტიციური საქმიანობის საკანონმდებლო უზრუნველყოფის სრულყოფას;

2. ინვესტიციური პროგრამების სტრატეგიულ მიმართულებებზე ინვესტიციური პოლიტიკის კონცენტრირების განხორციელებას;

3. რეგიონული ინვესტიციური პოლიტიკის ფარგლებში კორპორაციათა ძალისხმევის გაერთიანებას ერთობლივი ინტერესების რეალიზაციისათვის;

4. განვითარების დადებითი და უარყოფითი მომენტების სისტემატური მონიტორინგი;

5. ხელსაყრელი ინვესტიციური კლიმატის შექმნა-გაუმჯობესებაზე ზრუნვა.

ინვესტიციური კლიმატი არის გარემო, რომელშიც მიმდინარეობს ინვესტიციური პროცესები. მათი ფორმირება ხდება საკანონმდებლო-ნორმატიული, ორგანიზაციულ-ეკონომიკური, სოციალურ-პოლიტიკური და სხვა ფაქტორების ზემოქმედებით, რომლებიც განსაზღვრავენ ინვესტიციური საქმიანობის პირობებს მოლიანად ქვეყანაში და ისე მის ცალკეულ რეგიონსა თუ ტერიტორიულ ერთეულში.

აღსანიშნავია, რომ არსებობს ინვესტიციური კლიმატის როგორც განსაზღვრის, ისე მისი გამოთვლის მეთოდის საკმაოდ ვრცელი სპექტრი, უპირველეს ყოვლისა, დაბანდებული კაპიტალის მომგებიანობის თვალსაზრისით. ცნება „ინვესტიციური კლიმატი“ გამოიყენება უპირატესად საბაზრო ეკონომიკისათვის, როდესაც სამეურნეო გარემო არ ექვემდებარება პირდაპირ მართვას. იგი წარმოადგენს ერთობ განზოგადებულ კრიტერიუმს ინვესტიციური რესურსების განთავსებისათვის. ინვესტიციური კლიმატი ყალიბდება ეკონომიკური, სოციალური, პოლიტიკური, სამართლებრივი და თუნდაც კულტურული პირობების ერთობლიობით, რომლებიც უზრუნველყოფენ ეკონომიკის ამა თუ იმ სექტორში, კონკრეტულ საწარმოში, ქალაქში, რეგიონში თუ მოლიანად ქვეყანაში დაბანდების მიმზიდველობას.

ინვესტიციური კლიმატის შეფასებები ხელსაყრელსა და არახელსაყრელს შორის მერყეობს. ხელსაყრელი კლიმატი ხელს უწყობს ინვესტიციების აქტიურ საქმიანობას და სტიმულს აძლევს კაპიტალის მოზიდვას. არახელსაყრელი - ინვესტიციისთვის ზრდის რისკს, რაც იწვევს კაპიტალის გადინებას და ინვესტიციური აქტივების შეკვეცას. ინვესტიციურ

კლიმატზე მოქმედი ფაქტორები, საზოგადოების მხრიდან მათზე მოქმედების შესაძლებლობის მიხედვით იყოფა შემდეგ კატეგორიებად:

- ობიექტური (ბუნებრივ-კლიმატური პირობები, ენერჯო რესურსებით უზრუნველყოფა, გეოგრაფიული ადგილმდებარეობა, დემოგრაფიული ვითარება და ა. შ.);

- სუბიექტური (დაკავშირებული ადამიანთა საქმიანობის მართვასთან).

ინვესტიციური კლიმატი მჭიდროდ არის დაკავშირებული ინვესტიციურ პოლიტიკასთან. ინვესტიციური პოლიტიკა წარმოადგენს ინვესტირებისათვის ოპტიმალური პირობების შექმნაზე მიმართული მმართველობის ორგანოების ზემოქმედების ორგანიზაციული და ეკონომიკური ღონისძიებების ერთობლიობას საერთო სახელმწიფო, რეგიონალ, მუნიციპალურ ან მეურნე სუბიექტების დონეზე. ერთის მხრივ, იგი განსაზღვრავს ინვესტიციური პოლიტიკის შემუშავების სასტარტო პოზიციებს, ხოლო მეორეს მხრივ - მის შედეგს წარმოადგენს.

ინვესტიციური პოლიტიკის ეფექტიანობა იზომება ინვესტიციური კლიმატის უკეთესობისაკენ ცვლილების ხარისხით. თავის მხრივ, ხელსაყრელი ინვესტიციური კლიმატის არსებობა

ზემოქმედებს ინვესტიციურ პოლიტიკაზე, მისი შემდგომი სრულყოფის მხრივ.

ინვესტიციური პოლიტიკა, გამოდის რა, როგორც სხვადასხვა ღონისძიებების ერთობლიობა, ზემოქმედებს იმ განსხვავებებზე (უპირველეს ყოვლისა სუბიექტურზე), რომლებიც ქმნიან ინვესტიციურ კლიმატს. იგი აქტუალიზდება ინვესტიციური საქმიანობის რეგულირების სტრატეგიის შემუშავებითა და რეალიზაციით.

ინვესტიციური კლიმატის შეფასების მეთოდები მრავალფეროვანია. ისინი ეფუძნება განსხვავებულ ეკონომიკურ, პოლიტიკურ და ფინანსურ მაჩვენებლებს, რომელთა ერთობლიობის მიხედვით ქვეყანას, რეგიონსა თუ ლოკალურ ტერიტორიულ ერთეულს ენიჭება ინვესტიციური რეიტინგი. რეიტინგი მნიშვნელოვან მაჩვენებელს წარმოადგენს ინვესტირებისათვის, რომელთა უმრავლესობას არ შეუძლია დამოუკიდებლად აწარმოოს სათანადო გამოკვლევები, განსაკუთრებით უცხო ქვეყნის შიგნით და ამიტომ, ორიენტაციას აკეთებს სარეიტინგო სააგენტოების შეფასებებზე. ამის გამო, რეიტინგის ამადლება ყოველთვის მჭიდროდაა დაკავშირებული ეკონომიკური ზრდისათვის ასე აუცილებელი ინვესტიციების მოზიდვასთან და ქვეყნის შიგნით ბიზნესის გააქტიურებასთან.

გამოყენებული ლიტერატურა:

1. შონია ნ., გუგუშაშვილი თ., ლავთაძე გ., ფინანსური ბაზრები და ფასიანი ქაღალდები, ქუთაისი 2003.
2. Warren E. Buffett, Essays Selected, Arranged, and Introduced by Lawrence A. Cunningham, First Revised Edition, 2005.
3. Попков В. П., Семенов В. П., Организация и финансирование инвестиций, СПб: Питер, 2001.